

и да бжде провъзгласенъ за народенъ водачъ.

Гигантски бѣха неговитѣ усилия — съ слово и дѣло — да събуди и даде животъ на единъ въ робство и тъмнина изоставенъ народъ.

Въ ржка съ перо или сабя, ту замисленъ, ту възпламененъ въ борбата, Раковски, като революционенъ романтикъ, стои на прага на една нова епоха. Тамъ, на историчния фонъ, е изправенъ неговиятъ величественъ силуетъ, свързанъ съ традициитѣ на миналото, съ тѣзи на възражденцитѣ предъ него, които той далечъ отмина.

Раковски бѣ устременъ къмъ бждещето.

Той заякчи националното съзнание и борческия духъ на народа и въ име на свободата и правото готвѣше народната революция.

Умирайки, вѣрваше силно, че ще паднатъ победени тиранитѣ народни.

Този властнически и размиренъ неговъ духъ ще пребжде въ вѣковетѣ.

Л И Т Е Р А Т У Р А

1. Раковски, писмо (1861), Бѣлградъ.
2. Р-ки, Автобиография, с. 12.
3. Р-ки, писмо (1861), Бѣлградъ.
4. Р-ки, в Бждщность; В Христу: „Едно освѣтление